

ОДА МАТЕРІ

Вважаю себе найщасливішою, бо народилася в той день, що й країна моя. Тільки Вітчизні радянській цього року буде п'ятдесят, а мені — двадцять. В тихий післявоєнний ранок дарувала мені мати життя.

Летіли роки. У день народження країни щороку люди наші підносили їй у дарунок успіхи свої і любов, мені щоразу дарували

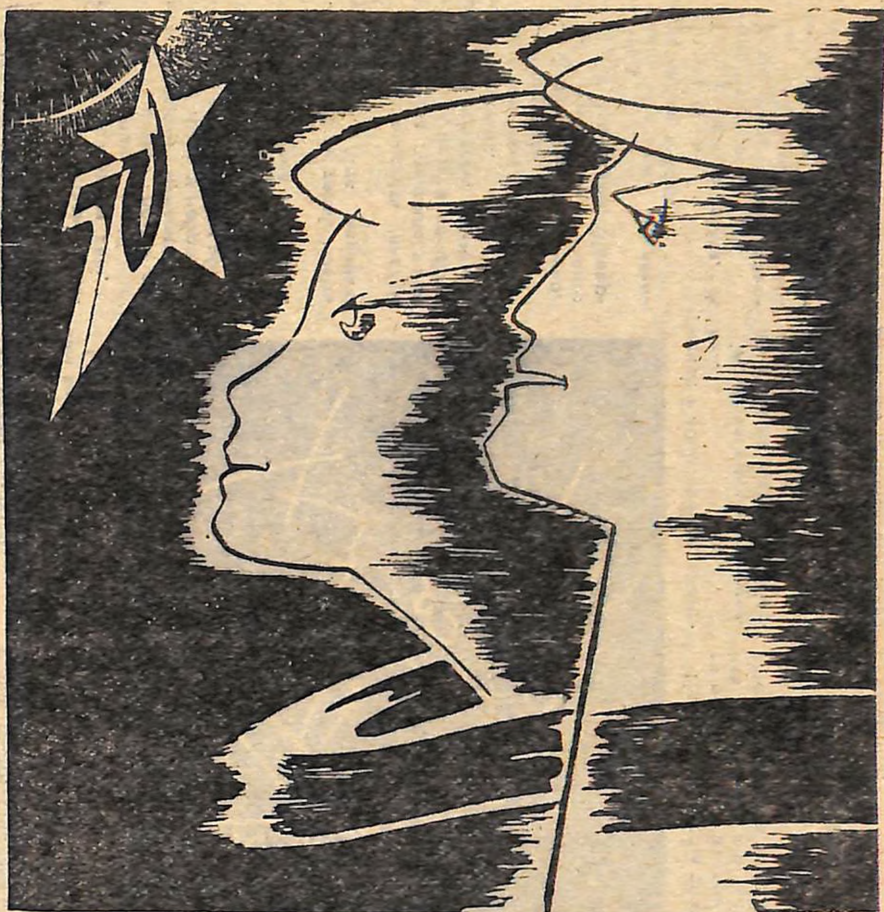
квіти. Друзі дарували. Та ті квіти й твої, Вітчизно.

Небагато я прожила, тож і зробила ще мало для тебе. Зате ти щедро одарила мене радісним дитинством і привела до храму науки.

... У день народження друзі і рідні знову підносять мені квіти. Притисну до серця той дар, а потім віднесу на святу могилу не-

відомого солдата, сина твого, мамо. Покладу і вклонюся до самої землі, в думці розповім про нашу юність. То нічого, що сльозами скроплю ту могилу. То нічого, що боляче заніє серце. Адже не відчувши цього, я не відчула б по-справжньому ціни свого щастя.

Тамара БОРОВИК,
старша піонервожата
Новопраської школи-
інтернату Олександрій-
ського району.

Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ МОЛОДІ

ПІД ГОМІН ПРИБОЮ

Під гомін дзвінкого прибою
Хай пісня про молодість липе,
Що в праці натхненній невпинно
Шукає й знаходить нове,
Про подвиги юних героїв,
Про славу твою, Батьківщино,
Про Партію слово нетліле,
Що в серці народнім живе.
Вперед, молоде покоління!

Степан ШЕВРЯКОВ

Вперед, моя юнь синьоока!
Я чую твій вічний неспокій,
Твій клекіт нестримний в труді.
Хай творче не згасне горіння,
Як сонця життєві потоки,
Хай в битві за подвиг високий
Палають серця молоді!

с. Побузьке,
Голованівського району.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Рік видання VIII.

№ 75 [775].

НЕДІЛЯ, 25 ЧЕРВНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

МОЛОДЬ: СПРАВИ, ПЛАНИ, ПРАГНЕННЯ

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ В ЦК ВЛКСМ

«ВЛКСМ і радянська молодь до 50-річчя Великого Жовтня» — цій темі була присвячена прес-конференція, організована для радянських та іноземних журналістів 23 червня ЦК ВЛКСМ і Комітетом по культурних зв'язках з зарубіжними країнами при Раді Міністрів СРСР.

Секретар ЦК ВЛКСМ Б. М. Пастухов докладно розповів про роль молоді в житті Країни Рад, про права, надані соціалістичним суспільством юним громадянам. Виявом піклування про наше юнацтво і разом з тим актом визнання заслуг молодого покоління перед революцією було встановлення державою традиційного Дня радянської молоді. В цьому році він вдесятий раз відзначатиметься всім народом 25 червня.

Інтерес викликали наведені на прес-конференції цифри: півтора мільйона молодих людей виїхали за останні роки за комсомольськими путівками на будови Крайньої Півночі, Далекого Сходу, Сибіру, Середньої Азії. Рекордне число добровольців — сто тисяч юнаків і дівчат — об'єднав цього літа всесоюзний студентський будівельний загін, ешелони якого вирушають тепер на новобудови п'ятиріччя.

До 50-річчя Жовтня колективи ударних комсомольських будов введуть в дію 48 найважливіших об'єктів. Молоді харківські тракторобудівники вирішили виготовити до свята понад виробничу програму тракторну колону із ста машин. Подарунок молоді «Россельмаша» ювілейні — 50 самохідних комбайнів із законормленого металу. Записи про нові й нові звершення з'являються в «Літопису трудових справ комсомолу», присвяченому ювілейній революції і сторіччю з дня народження В. І. Леніна.

Секретар ЦК ВЛКСМ О. І. Камшаров повідомив присутніх про всесоюзний фестиваль молоді поетів, який відкривається в Кишиневі, міжнародний фестиваль молодіжної пісні в Сочі та інші свята юності на честь знаменного ювілею. Центральною подією року стане міжнародна зустріч молоді, що проходить наприкінці липня в Ленінграді одночасно з третім всесоюзним зльотом переможців походу по шляхах слави батьків.

Інтернаціональна солідарність — ось генеральна лінія, якої додержується комсомол, уся радянська молодь у своїх відносинах із зарубіжними ровесниками. Про це говорив на прес-конференції голова Комітету молодіжних організацій СРСР В. Г. Яровой.

— У ці дні, — сказав він, — в нашій країні проходять сотні масових молодіжних мітингів протесту проти віроломної агресії ізраїльської воєначини і тих, хто стоїть за її спиною, імперіалістичних кіл США, Англії, Західної Німеччини. У ЦК ВЛКСМ і КМО СРСР надходять тисячі телеграм і листів, в яких молоді будівельники, лікарі та інші спеціалісти закликають про свою готовність поїхати в арабські країни для ліквідації наслідків агресії Ізраїлю.

(Кор. ТАРС).

ЗУСТРІЧ О. М. КОСИГІНА З Л. ДЖОНСОНОМ

НЬЮ-ЙОРК, 24 червня. (ТАРС). Вчора в Гласборо, поблизу Нью-Йорка (штат Нью-Джерсі), відбулася зустріч Голови Ради Міністрів СРСР О. М. Косигіна, який перебуває тут на надзвичайній спеціальній сесії Генеральної Асамблеї ООН, з президентом США Л. Джонсоном.

Зустріч відбулася на пропозицію Джонсона.

В

ДОМА самій трохи сумовито. І я йду до них, своїх комсомолат. Не бачила їх лише день. А вже скучила за ними. Ось і гай розчинив свої зелені брами. За ним — літній табір. Звідтіля вже й чується голоси дівчат. Як же вони там без мене, мої господарки? Біля будинку тваринника зупиняюсь.

— Я вже можу й до телевізора йти, — це озивається Олена Медведєва. — Тобі допомогти, Галю?

Поруч радіє Рая Ковальчук: — Сьогодні моя рекордменка дала аж двадцять один кілограм! Юрко Гобан стоїть біля своєї сестри Оксани і кепкує:

— Хіба отакими мізерними рученятами корів доїти? — А сили багато не треба, щоб апарати пустити в хід...

Ще спливає хвиля часу. І вже дівчата обступують обліковця Надію Похил.

— Ну, то чим ти здивуєш сьогодні нас? — перепитують.

Надійка гортає журнал. І ось чути її.

— З початку року ми продали державі майже триста тридцять тисяч кілограмів молока. Одна тільки Рая Ковальчук надоїла 40475 кілограмів.

Надія називає імена Зіни Токар, Оксани Гобан, Марти Жолдаш. Ці комсомолки теж ось-ось мають стати поряд переможців...

Взялися всі за руки та й ступили на спортивний килимочек. А понад моїми дівчатами, задивившись своїми пролісковими очима на ясне лице молоді зорі, линув теплий вечір.

Солодке хвилювання знову гайнуло до мене. Глянуло на них, творців втіхи моєї, і так гарно стало мені на серці, що хотілось кинутись до них і зацілувати.

Пізнають мене.

— Ой, Катерино Петрівно! — аж щечуть. — Занедужали ж, то відпочивали б, а ви...

— Як же лежати самій між чотирма стінами, коли тут така краса? — кажу.

Дивуються:

— Де?

— А ось, ви всі, лебедята мої. Йду з ними в будинок тварин-

ника. Вони все про новини:

— Юрко Гобан в комсомол вступив...

— Таня Марущак отримала за місяць 234 карбованці. А Зіна Токар — 190.

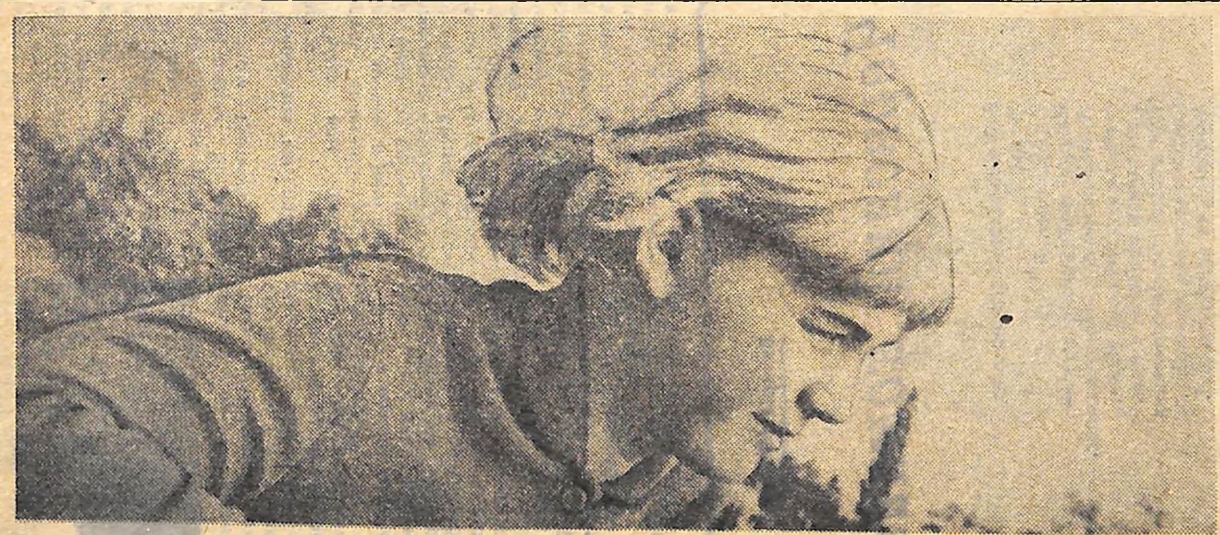
Всілися за столом. Та й почали

ВТІХА МОЯ

радитись, як швидше закінчити підготовку до переходу на п'ятиденний робочий тиждень.

В село поверталась теж в гурті моїх юних друзів. Задивлялась на кожного. І знову ставало мені радісно і втішно. Бо поруч мене була краса мого життя.

К. ДМИТРОВСЬКА,
завідуюча молочно-товарною фермою № 1 колгоспу імені Леніна Новгородківського району, Герой Соціалістичної Праці.

НАЗУСТРІЧ СОНЦЮ І ВІТРУ.

Фото В. Ковпака.

ОД КРУТИХ БЕРЕГІВ Славутича до застелених червоним буйноквітням берегів Південного Бугу, понад тихою Ятранню, понад Ігулом радісно-щасливою симфонією спливає аж під бузкові шати неба тисячоголосий спів. І та дивовижна мелодія влітається в казковий шепіт пшеничного колосу, гомін широкополого степу. В цей останній недільний день червня наша юнь відзначає своє свято. День молоді став днем огляду звершень юнацтва країни в труді, навчанні, громадському житті.

Та сьогоднішнє свято по-особливому урочисте. Бо ж відзначаємо ми його в славний ювілейний рік. Адже ось-ось радянська держава святкуватиме своє п'ятдесятиріччя. А цьому святу передували інші знаменні події в житті молоді — XXIII з'їзд КПРС, XV з'їзд ВЛКСМ. Це з трибуни партійного з'їзду пролунало: «Молодь — наше майбутнє. Ми хочемо, щоб вона завжди відчувала зв'язок часів наших революцій, вчилася сприймати життя у всій його глибині і складності, усвідомлювала свою роль і відповідальність за побудову комунізму...»

Йдемо ми прекрасним шляхом, шляхом своїх батьків. Ще зовсім недавно, в тиждень пам'яті героїв, під час мандрівки по місцях

бойової слави, ми клялися безіменним героям бути схожими на них. Сьогодні, знову прийшовши на їхні могили, ставши перед лицем живих витязів, даємо слово йти до своєї заповітної мрії з прекрасними пориваннями душі.

Перспективи, що відкриваються перед молоддю, рішення рідної партії кличуть її на нові звершення. І з'являються імена прекрасних героїв нашого дня. Ще донедавна ми говорили про молодих механізаторів В. Андріяша, Б. Моторного, М. Цертія, О. Щербину, — послідовників славного земляка О. В. Гіталова, а зараз слідом за ним вже йде 53 комсомольсько-молодіжних колективи механізаторів. В їх шеренгах нині 714 дівчат-трактористок. Серед них — ангелічки Ганна Пічкара з колгоспу імені Кірова Знам'янського району, Валя Плужник з колгоспу імені Фрунзе Кіровоградського району, Валя Романенко та Валя Безугла з орденоносної артілі «Зоря комунізму» Новоархангельського району. Переймаючи досвід бувалих хліборобів, вони поставили собі за мету вибороти в ювілейному році 200-пудовий урожай зернових.

Наслідуючи знам'яначанок, 93 кращих тваринників вже здобули професію майстра механічного

НА ПОКЛИК НАШОЇ ЕПОХИ

**М. ГАЙДАМАКА,
СЕКРЕТАР ОБКОМУ ЛКСМУ**

доїння. І 77 молодіжних колективів тваринників ще ширше розгорнули змагання за велике молоко. Знову заспівувачами стали знам'янци — дівчата з артілей імені Кірова, «Правда». Це вони першими почали працювати у дві зміни, а потім перейшли на п'ятиденний робочий тиждень.

Майже дві сотні молодих хліборобів-тваринників вийшли сьогодні на свято, а на грудях у них красуються ордени та медалі. То висока відзнака Вітчизни за їх натхненний, звитязний труд.

Все ширшого розмаху набуває змагання під девізом: «Рапортуємо революції, рапортуємо Ле-

ніну». Окремі молоді виробничники, бригади машинобудівників, шахтарів, будівельників, залізничників отримують мандати правофлангових. Бо ж кожен мріє в один із жовтневих днів бути в шерензі 400 кращих юнаків і дівчат, які помчуть в поїзді переможців на батьківщину рідного Ілліча. А звідтіль — в Москву. І на Красній площі степівчани рапортуватимуть Леніну про свої славні діла, про вірність ідеалам комунізму.

Серед претендентів в поїзд переможців — бригада В. Бойченка з Кіровоградського агрегатного заводу. Агрегатівці вже зуміли зващадити біля півтисячі карбованців, працюючи за почесного члена бригади Героя Радянського Союзу П. Линника. Вони зібрали понад 200 карбованців, які підуть у фонд миру. За бригадою В. Бойченка — червонозорівці, вугільники Олександрії, залізничники Знам'янки, заваллівські графітники. У заваллівців особлива новизна. Працюючи в тиждень п'ять днів, вони сповна віддають свої сили, несучи Вітчизні вагомі дарунки своїх працюючих рук, вміють гарно відпочити, мають більше часу для навчання. В нових умовах за останній період тут кількість студентів у вузах і технікумах зросла на третину.

Новий герой нашого часу народжується на наших очах. Він не лише мужній, ідейно переконаний, але й володар запасів сучасних знань. Нинішня п'ятирічка знаменує особливе підвищення ефективності громадського виробництва.

В галях, на площах, на сценах будинків культури звучить сьогодні пісня звитяги і щастя. Вміє співати її наша юнь. Яскравим свідченням цього був обласний ювілейний фестиваль самодіяльного мистецтва, в якому взяло участь понад 50 тисяч степівчан.

Мій ровесник виходить нині на своє свято з щедрим і розхвилюваним серцем, бо живе він, шукаючи своє найвище місце в житті, в революційному перетворенні світу. Роста авторитет ватажка нашої молоді — славного Ленінського комсомолу. Ростуть його ряди. Дивовижні діла, відповідальні завдання, які доручила своєму молодшому сину партія, допомогли сформувати нові комуністичні риси юнаків та дівчат. І тепер перед світом, як ясна зоря, стоїть образ красивої, безкорисливої, сповненої гуманізму молодої радянської людини, з якої беруть приклад, на яку рівняються в дорозі у завтрашній день.

Молодим молодими руками будувати світ молодий!

Приемну новину поїздом сьогодні ятранцям керівник танцювального колективу, заслужений артист УРСР Анатолій Кривохижа: емотори йдуть за кордон. Фото А. ЗАПАРИ.

Дякую, Анатолію!

На святі останнього дзвоника завжди всі теплі слова і подяки адресуються вчителям. А я, вчителька-пенсіонерка, хочу відступити від цього канону і висловити подяку випускнику-десятикласнику Великописківської середньої школи Анатолію Ковтуну.

Ти чуєш мене, Анатолію? Хай завжди на твоєму шляху зустрічаються люди з таким серцем, як у тебе. Ти й сам, мабуть, того не знаєш, який ти хороший. Кожний раз, коли ти приходиш до мене чи то води принести, чи наколотити дров, відремонтувати електроплитку чи доглянути за городом, та навіть твоє лагідне: «Як ви себе почуваєте, Даріє Захарівно?» викликає в мене задуму. Скільки в тобі прекрасного! Тобі сьогодні лише сімнадцять і ти тільки починаєш своє життя. Мені здається, що ти дуже красиво пройдеш по ньому і легко. Бо відносишся до цієї категорії людей, про яких говорять: людяний, великодушний.

І за це тобі спасибі.

Д. ГЛАВНА,
вчителька-пенсіонерка.

ВІТРЕ-ВІТРОВІННЯ, КОНЮ ВОРОНИЙ,
ТИ У ДАЛЬНІ ГОНИ КОТИШ БУРУНИ.
КОТИШ ХВИЛІ ЖНИВА ЖАЙВОРА
КРИЛОМ,
ПОЛЕ-МОЄ, ПОЛЕЧКО, ЛЮБО
ЗАЦВІЛО!
КРАЙ ДОРОГИ СТАЛИ МРІЙНІ ЯВОРИ,
ДІВЧИНУ ПІЗНАЛИ — ПІШЛА
ДО ТРАКТОРІВ.
ВІТРЕ-ВІТРОВІННЯ, ОБІЙМУ ТЕБЕ —
ЛИШ СХИЛИ НАД НЕЮ НЕБО ГОЛУБЕ.
Фото В. Ковпака.

КАТЯ вискакує з автобуса і вливається в рухливий людський потік. Щоправда, ранком цей потік особливий — не гомінкий, як удень. Всі квапляться мовчки, не роздизляють на всі боки, як це буває, коли повертаються з роботи. Катя теж йде отак, думаючи про щось своє, зрідка вітаючись із знайомими. Майже перед прохідною її наздоганяє Женя Колованова.

— Привіт волейболістці! Як наші?
Катя зітхнула:
— Четверте місце. А от хлопці — молодці: по баскетболу друге.

За хвилину дівчата минули прохідну. Заводські мажорні гаї підхопили їх і повели скідцями вгору у третій механоскладальний, де токарні верстати тягнуть свою невгомону пісню. На хвилину ця пісня змовкла, щоб згодом рознести з новою силою. То вже бригада Каті Колісниченко приступила до роботи. Пругкі, ритмічні рухи і в самої Каті, і в Ліді Івлєвої, і в Льоні Ковальова, і в Галі Шиш, і в Жені Коло-

ванової... Пругкі, ритмічні, впевнені.

За роботою час струменить швидко. Ось і обідня перерва. Забігла до секретаря цехової комсомольської організації Станіслава Мостового.

Імпровізовані збори групи відбулися відразу, до закінчення перерви.

— Товариші, — урочисто почала групкомсорт Катерина Колісниченко. — Заводська Рада ровесників Жовтня пропонує встановити на території заводу пам'ятник загиблим у війну червонозорівцям.

— Це треба, — закивали головами хлопці і дівчата.

— Давайте зберемо гроші.

— А може хай бухгалтерія відрахує денний? — більш впевнено запропонувала Катерина.

— А це, мабуть, діло, — підтримав Віктор Живков.

Суперечок і злагод незримі, просторі нігі тут постійно в'ються у чудовий клубок знахі-

док. У березні довгенько радилися, чим п'ятидесятиріччя країни зустріти. От тоді і вирішили провести Ленінський огляд корисних справ. Цей огляд на кращу постановку індивідуальної виховної і масово-політичної роботи відразу підхопили комсомольські групи Наді Рожкової, Наталії Лупинос...

Ім в середньому — двадцять два. Та вслухайтесь в діалоги. Я бачив, як вони дискутували, випускаючи черговий номер своєї «Євристики», бачив їх у променистому українському танці на підмостках сцени і схвилюваними у театрі, коли всією групою дивилися виставу. Бачив, як гнівом горіли їх погляди, коли збиралися робітники, щоб сказати своє тверде «Ні!» агресорам на Близькому Сході.

І цей гарт і любов до прекрасного здобуто за заводською прохідною, у робітничому колективі.

В. ЦВЯХ.
м. Кіровоград,
завод «Червона зірка».

ЗА ЗАВОДСЬКОЮ ПРОХІДНОЮ

ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ школи нашими випускниками ми не пориваємо з ними зв'язків, вважаємо їх членами шкільного колективу. Так продовжується виховний процес. На учнів він благотворно впливає, бо розкриває їм красу людської праці, знайомить із трудовими шляхами їх старших товаришів. Листуємось ми і з колишніми випускниками, які служать в армії. Піонери і комсомольці шуть їм про своє вчання, а воїни радять про службу мирні будні. Надходять в характеристики ськових частин. Командир підоздає

же сказати, яке, мовляв, у школі випробування? Але ж чому тоді декому тяжко доводиться в перші роки служби? Це тому, що в школі не загертували себе, погано навчалися. Зараз на оз-

Випробування. Початок — на шкільній лаві

Е у військових садах не зарум'янилась жодна вишня-на ягода, ще школярки-ла-суні, затиснувши в руках дзвінкі монети, йдуть на міський ярмарок і лише звідти повертаються ро-жевогубі, з кульками солодких жарин, — а Віра Патрикіївна вже при-гощає сусідів плодами свого саду.

— Ранні вони у вас, — кажуть, смакуючи, колгоспниці. — Швид-коспілі. Як дочка ваша...

Люба все те чує, бо стоїть неподалік під вишнею, фарбуючи губи чер-воним соком. Десять зірваних зір ле-жать на її тугій долоні. Взяті б цей янтар, нализати на сонячні промені і почепити на шню, як червінкове намисто. Бо це не просто десять вишневих ягід, це десять літ, відколи ти вперше скидаєш учнівську форму, одягаєш старенький жакет чи мамину фуфайку і йдеш на побачення з творцем, ймення якому — Труд.

— Здрастуйте! — каже Люба і широко, мов обрій, розкидає свої молоді руки. — Мама моя зараз хвора, вона далеко-далеко, біля са-мого Синього моря. Ви, мабуть, зна-

ете її, Віру Патрикіївну Павлючен-ко, доярку? Як в листах вона поби-вається за нами, як жеде не дж-деться зустрічі!..

Не можна сказати, щоб Любі д-уже подобалось зіскакувати споза-рання з теплого ліжка, хлопати в обличчя струменем холодної води і після ста метрів свіжого повітря по-падати в теплу задуху ферми; де кирзові чоботи грузнуть по кісточки, де спочатку треба братися за шкреб-ло та відро води і лише потім сідати доїти.

Це не все — погано відремонтова-ні двері і вікна, через які просуває холодні пальці поземка. Корми — ось головне. Михайло Петрович Гу-ба, старий, досвідчений зоотехнік, тільки безпомічно розводить руками і зникає в білій хурделіці, а купу соломи, яку скидають біля корівни-ка, розбирають «з позиції сили».

— Де ж правда? — гукає дівчина, йдучи додому, і слюзи виблискують в очах.

— Заспокойся, Любонько!..

Та дівчина цього вже не чує. Низько схилившись, натирає парке-ти в лікарні, розносить їжу хворим.

Та не витримує людського стогону, бо й в самої розривається серце, і повертається до сливових оч'ї своїх Зірок і Веселок, що ждуть не дж-дуться її!..

З кожним роком все веселіше виг-рають в дїйницях білі сопілки моло-ка. Он уже котиться по рейці меха-нізований роздавач кормів, залом-люють сонячні промені білі стїни ко-рівника, а біля Любиного прїзвища

цифра наближається до трьох тисяч кілограмів молока на ко-рову.

Ось тоді й приходить до Лю-би Фатовенко обіцяний трудом Дивосвіт. Йї обирають депутатом сїльської, а потім районної Ради.

— Спасибі вам! — дякує дїв-чина.

Тепер у тебе великі права.

Йди ж подивися, в яких умо-вах живе давня подруга Труда, пенсіонерка Марія Фїртич.

І Люба вже в хаті бабусі.

— Ось так і живу, дочко, — веде стара трудівниця.

А наступного дня, після втручання депутата, привезли солому та покриття, зійшлися комсомолки — побилили!..

У тихий зоряний вечір дївчину можна побачити в колгоспному гур-тожитку, де вона веде задушевну розмову з хлопцями і дївчатами про нові фїльми та книги, про обмін ком-сомольських документів (Люба член райкому комсомолу).

«П'явки чому ж так мало весело-оких дївчат, просто з школи прихо-

дити до нас на ферми? — радить дївчина. — У нас же тепер і доїльні установки, і червоний куток, і теле-візор... А, бач, товпляється вранці на автобус, йдуть у місто, хоч у нас за-робітки набагато кращі. Може, бо-ються, що від молока та вил потрїс-каються руки, жовтими п'ятачками появляться мозолі? Але ж такі руки теж вміють пестити!..»

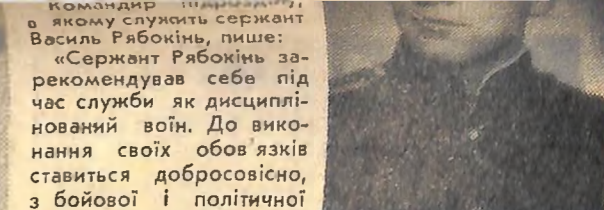
Ніколи не забудеться йї той берез-невий ранок, веселий гомін виборчої дїльниці і бюлетені, на яких стояло прїзвище Люби Фатовенко. Йдуть і йдуть односельчани, гарно, по-свят-ковому прибрані, опускають бюлетені в урну. А шебетухи-дївчата обступя-ють її півколом, дивляться на орден «Знак пошани», медаль.

...Десять янтарних вишень червін-кового намиста лежить на її тугій до-лоні. Та це не просто десять вишне-вих перлин, це десять літ, відколи Люба вперше скинула учнівську фор-му. А рясне гілля дарує йї сотні но-виц, червоних янтарів!..

М. СОЛОДЧЕНКО,

спецкор «Молодого комунара».

с. Вовківка, Олександрійського району.

бренні в армії складна техніка, яка потребує ви-соких знань, і до оволо-діння нею вам вказують шляхи учителі. Мені бра-кує слів, щоб висловити їм вдячність».

Одержали ми і такого листа:

«Пише вам, дорогі друзі, колишній учень вашої школи, а нині слу-хач Вищого військового інженерно-технічного училища Віктор Овча-ренко. Я із задоволенням почув, що ви вста-новлюєте зв'язки з колишніми учнями. Буду радий відповісти на ва-ші запитання про вій-ськову службу. Військо-вим можна стати, коли в школі добре підготуєш-ся до цього. Дехто мо-

тор Овчаренко.

З цим листом ознай-омились всі учні школи. Вони написали Віктору відповідь, в якій пообі-цяли так навчатись, щоб вступити в життя добре підготовленими.

М. ТЕРЛЕЦЬКА, директор Тарасівської восьмилітньої школи Новгородківського ра-йону.

На фото: курсант Вік-тор Овчаренко.

Їванів сад

Оповідання

Гайворонням налетіли хма-ри. Шпурням дощ. Розіп'яте листя похилилося від пруг-кої січки.

Хмари, розтерзані грім-ницею, прослизнули далі, і знову тиша.

Іван вештався поміж де-рев, тамуючи чекання. То-пив очі у траві, у набряклих грудках, а вони знову збіга-ли на стежку.

Вона повинна прийти. Повинна? Вона тобі ніхто. Ніхто!..

Яблука були теплі. Навіть у гушавині. Мов маленькі сонечка.

Поруч шелестить листям Уляна. Вона похилилася над гілкою. Тягнеться до яблу-ка. Рука смагла, в промін-них крапинках.

Іван торкнувся її.

— Чого тобі? — Я думав — то яблуко. — Дурний. — Сердито струшує косичками. Відвер-тається.

Вона ні в чому не зази-нила перед тобою.

Так сталося.

Тебе скалічила війна. А Уляна злякалася!..

Уляні очі наливали слю-зами. Не її Іван сидить по-руч, а чужий, якого зали-шається лише жаліти.

Попрощлася стримано. І пішла.

Ось тоді відчай охопив Іванове серце, вирвав з гру-дей крик:

— Уляно!.. Постій!

Забув у ту мить про ми-лиці, схопився йї услід... За-кам'янів.

Страх піднявся на її об-

позелень. Очі не хотіли ві-рити німому пустоттю: де колись розкошував сад — біліли гострі стирчаки стов-бурів.

Оцими важкими розбити-ми руками копав ямки для кожного дерева.

Цвіт замітав очі, губи... Уляна несподівано вири-нула з-за дерев.

— Вечір добрий, Іване.

Іван кинувся.

— Здрастуй, Улю. А я ось трошки задумався.

— Ішла з ділянки та й за-бігла, — мовила жінка, сві-тячи вологими очима.

— Добре, що забігаєш.

Змовкли. Свіжий вітер збирав пахощі яблук і роз-хлопував їх далеко в степ.

— Катюшу сьогодні в комсомол прийняли, — роз-гладила вуста Уляна.

— В тебе пішла. Гаряча.

Вечір недбало скидав плоди з віт.

Яблуко гупнуло Уляні до ніг і затонуло в траві.

Жінка заблудила рукою в зелені, відшукала його.

— Візьми, Іване, це ж той ранет, якого ти стільки ждав.

Іван у темряві зустрівся з її пальцями. Відчув у грудях тупий біль.

— Скажи, Улю, чого хо-диш, чого душу бунтуєш?

— Я можу піти.

Він злякався:

— Ні, ні!..

— Вже пізно, Іване. На-добранич.

Яблуко пахло її руками.

Він жадібно припаз до нього сухими вустами.

Ліда ГРЕБЕНЮК

ГРОШІ НА ШЛЮБ

хто більш-менш забезпечений — подорожують до стеровинних палаців і храмів Нікко. В поїзді з розговорився з двома молодими японцями — жінкою і хлопцем. Вони зупинилися в одній з банок і трьома дївчатами, які працюють на монетному дворі в місті Сідзуока. Мої співбесідники, виявилось, ще не обзавелися сім'єю, хоч хлопцем переважило за тридцять, а дївчатом приблизно по 25 років. Ці молоді люди докладно розповіли мені про пробле-ми сім'ї і шлюбу в Японії, цікавився в той же час, як справи в Радянському Союзі. Вони запитували: чи можуть в Радянському Союзі хлопець і дївчина, працюючи на одному підприємстві, зу-стрічатися і вступити в шлюб (в Японії по волі підприємців це єне прийнято), чи можуть молоді люди в нашій країні працювати і вчитися одно-

Твій ровесник за рубезем (За матеріалами ТАРС)

Від шумливої станції у то-кійському районі Асануса щоденно відходить поїзд «Романтичний ек-спрес». У ньому мо-лоді люди — з тих,

часно (в Японії це майже неможливо), як бути з дїтьми, коли батько і мати працюють чи вчаться (в Японії існують тільки приватні дїтячі заклади і коштують вони дуже дорого), чи існує в Радян-ському Союзі рівна оплата праці юнаків і дївчат. Мої співбесідники задавали ці і багато інших питань не випадково. Ці проблеми хвилюють міль-йони японських молодих людей. В Японії немало труднощів з одержанням роботи, а праця жінок і чоловіків оплачується неоднаково. Уже хроніч-ною стала житлова криза, найнята кімната обхо-диться у 8 — 10 тисяч ієн в місяць, в той час, як середня зарплата в переважній більшості молодих японів і японців не перевищує 12—18 тисяч ієн в місяць.

За офіційною статистикою у Японії в усіх та-булах виробництва зайнято 19 мільйонів жінок. Більшість з них не одружені. Молоді люди, щоб одружитися, багато років збирають гроші, відмов-ляючи собі у всьому необхідному. За спостере-женнями соціологів, шлюби в Японії стають все більш пізніми. Буржуазне суспільство робить цю проблему все більше важкопрібною.

І. ХРАМОВ.

„Страж“ італійки Анни

17-річна Італійка Анна Ді Джироламо знепри-томніла біля свого робочого місця в той час, як хронометрист, відлічуючи секунди, контролював темп її роботи. Наступного дня, коли Анна знову прийшла на фабрику, біля її верстата знову з'явився хронометрист. Через кілька годин, дїв-чина, не витримавши, знову знепритомніла.

Темпи праці на панцирно-трикотажній фабриці «Доппелері» в Новарі давно уже викликають про-тести робітників. Ось уже кілька місяців хро-нометрист стоїть біля них, роблячи зауваження

кожного разу, коли вони піднімуть хоч на дитя голову чи перекинуться словом. Більше того, якщо хтось з робітників не витримує нав'язаного темпу праці, він одержує від дирекції фабрики листа, в якому говориться: «Ми закликаємо вас налагодити вашу роботу. Інакше будемо змушені вжити до вас відповідних заходів».

Профспілки відзначають, що за останні 15 років через жорстоку експлуатацію нещасних випадків на виробництві і професійних захворювань збіль-шилось більш, ніж втричі. У. ГРАККО.

Валерій ЮР'ЄВ

Червоний компас

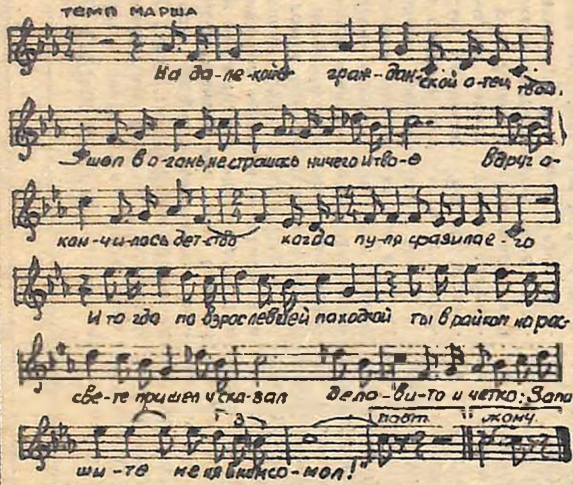
Бий в литаври, багряне літо,
Ритму,
Ритму, зелений глобус!
На руці моїй серце світу —
Найточніший для маршу компас,
А на паготті вибухли весни
І схилилися колосом в полі,
Тож доволі громів словесних
І сиропних тирад доволі!
Молоді і, як м'язи, пружні,
Ми прийшли у цей світ неозорий,
Щоб планету ранкову плужити,
Щоб у борозни сіять зорі.
Нам не скітні в тісній хатині,
Де на вікнах висять сонця, бач,
На грань горизонтів синіх
Сперсь ракетою вік двадцятий.
Став ракетою, мов тополею,
Вмивсь тривоною, випил долю,
Тож рушаймо, гучна колоно,
До червоного оболону!
Схилим руки понад планетою,
Наче віти рясного саду,
Руки муляра і поета —
До вершини, що зветься Правдою.
Де немає блюзнірства, пихи,
Де всихає нероби корінь,
Де, як маки, урочо й тихо
Проростають крізь серце зорі,
Несемо їх — беріте, люди,
Та гостріте свої чересла,
Врожаєм хай зародить всюди,
Щоб співалось, жилося весело.
Щоб у кожнім прожилку світу
Схвидив пульсом червоний компас...
Бий в литаври, гаряче літо,
Ритму,
Ритму, зелений глобус!

Запишіть мене в комсомол!

Друкуємо на прохання групи комсомольців з села Паршо травневе, Долинського району.

Слова В. Котова Музика Ю. Чичкова

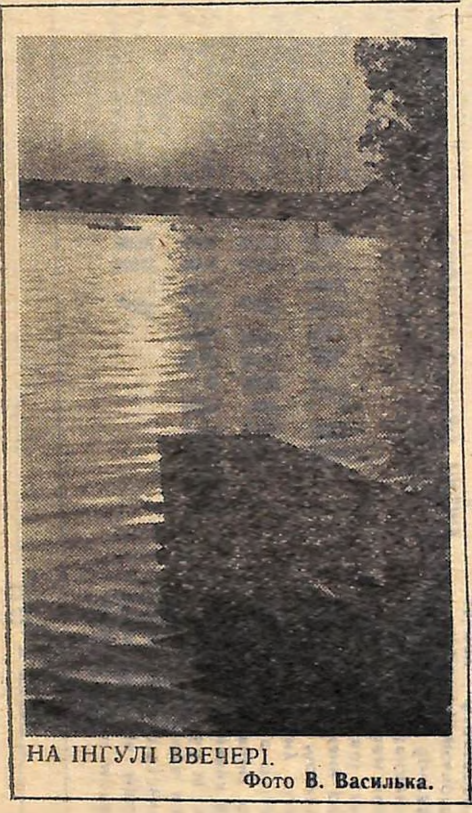
На далекій громадянській отеч твоєї
Шел в огонь, не страшась нічого.
И твоє вдруг окончилось детство,
Когда пуля сразила его.
И тогда повзрослевшей походкой
Ты в райком на рассвете пришел
И сказал деловито и четко:
«Запишіть мене в комсомол!»
Поднималась страна из разрухи,
И как воздух, нужны были ей
И сердца, и горячие руки
Самых верных девчат и парней.
И оставив родную калитку,
Ты с котомкой из дома ушел.
И сказал, прикатив на Магнитку:
«Запишіть мене в комсомол!»
Был ты парень веселый и бравый,
Не боялся ни бомб, ни штыков.
Ты упал за лихой переправой —
До победы за десять шагов.
Командир всем записку простую,
Сняв помятую каску, прочел:
«Если в этом бою упаду я,
Запишіть мене в комсомол!»
Сколько раз на вершины крутые
Комсомол в наступление шел.
И опять говорят молодые:
«Запишіть мене в комсомол!»

Троянди на камені... Ні, вони не виростили. Їх поставила чиясь нетерпляча рука. Прямо на купі цегли. Біля майбутнього будинку. Вони колишуть пурпуровими голітками у такт пісні, що доноситься зверху:
Майна-віра Віра-майна...
і тягнуться туди ж. Щоб швидше поселитися в будівлі.
Вгору-вниз опускає свою довгу шию крокуючий кран. З кожним таким рухом йому все важче стає досягти верху. А троянди все віддаляються і віддаляються. Нам, монтажникам-практикантам, уже майже не видно їх. Ми бачимо лише червону цятку.
Ще одна панель, друга, третя. Віра - майна. Майна-віра. Ще одна квартира. Готова майже. На два дні роботи штукатурам, малярам — і ці ж троянди поставлять вже новосели.

виявляється, скорочується на піатора місяця.
Це буде останнім етапом чотирирічного навчання в технікумі. А далі самостійна робота. Я по-справжньому закоханий в неї. Мене зрозуміють, бо що може бути прекраснішим, як створювати людям радість на віки. А у відповідь бачити на камені троянди. Троянди — символ молодості.
В. БУША,
студент-випускник Кіровоградського будівельного технікуму.

НА ІНГУЛІ ВВЕЧЕРІ. Фото В. Василька.

Спорт

Четверта ювілейна

Сьогодні в Києві стартує заключний етап ІV ювілейної республіканської Спартакіади. На бісвал доріжжю, сектори для метання, стрибків Центрального стадіону вийдуть представники «королів» спорту — легкоатлети. Спортсмени Кіровоградщини зайняли шістнадцяте місце. Але дуже невдалі виступи школярів, які входять в загальний залік, відкинули команду на 23-є місце. Побажемо нашим землякам у заключних змаганнях поліпшити своє становище.

Ядро Чижової

Ядро, послане ленинградською студенткою Надією Чижовою на традиційному «Олімпійському дні» в Берліні, пролетіло 17 метрів 86 сантиметрів. Десять тисяч глядачів аплодували чемпіонці Європи, яка побил рекорд металниці з НДР Мергіт Гуммель.

Сьогодні на стадіонах

Футбол. Зональні змагання на приз клубу «Шкряпний м'яч». Перша зона — Гайворон, Ульянозка, Голованівськ, Новоархангельськ; друга зона — Новоукраїнка, Добровеличківка, Мала Віска, Вільшанка; третя зона — Долинська, Бобринець, Устимівка, Новгородівка; четверта зона — Кіровоградський район (с. Обозівка), Компаніївка, Олександрівка, Новомиргород; п'ята зона — Петрово, Онуфріївка, Олександрійський район; шоста зона — Знаменка, Олександрія, Кіровоград, Кременгес. Змагання проводяться на полях міст, районних центрів і сіл, визначених першими.

Йде передплата на молодіжні газети

ДОПОМОГЛИ АКТИВІСТИ

Часто говорять: «Ту газету найбільше передплачують, яка найцікавіше за своїм змістом». Я не зовсім погоджуюсь з цим висновком, хоч і не збираюся його перекреслювати. З власного досвіду знаю випадки, коли спостерігається зовсім протилежне, газета цікава, змістовна, а передплачують її далеко не всі, кому б вона завжди могла стати в пригоді. Веду до того, що листоношам, громадським розповсюджувачам преси та іншим, хто зайнятий цією роботою, не досить знати лише назву газети, передплатну ціну і дні її виходу. Пропагуючи ж те чи інше видання, особливо треба наголошувати, про що пише газета.

В минулому номері «Молодого комуніста» говорилось про те, що в багатьох районах області поновлення передплати йде надто повільно. Відверто кажучи, це мене здивувало. Бо в нашому районі молодь з великим задоволенням читає й передплачує свою молодіжну газету, республіканські видання «Молодь України», «Комсомольское знамя».

І такого успіху добились не самі, а разом з працівниками райкому комсомолу. Вони на кожній нараді чи зборах комсомольських активістів багато розповідають про зміст комсомольських газет.

Таку ж роботу проводимо і серед листонош і розповсюджувачів. Крім того, звертаємось до людей по місцевому радію, розповідали про молодіжні видання в районній газеті.

Думую, зі мною погодяться ті, кому не везе в передплаті, візьмуть мої слова до уваги. Бо це й є секрет їхнього неуспіху.

Л. ЧИЖОВА,
працівник Бобринецького відділення «Союздруку».

СУПЕРНИКИ „ЗІРКИ“

„Локомотив“ (Вінниця)

Команда вінницьких залізничників з 1958 року виступала в класі «Б». Протягом семи років вона показувала зрілу гру, добивалася сталих результатів, не опускаючись нижче третього місця. Тричі за цей час «Локомотив» був на першому місці в зоні, а в 1964 році завоював звання чемпіона України і право на перехід у клас «А».

Дебют вінничан у вищій лізі був, як вони самі висловлюються, нормальним.

Команда має чималий досвід міжнародних зустрічей. 16 матчів за вісім років провела в себе і за кордоном з футболістами Польщі, Румунії, Швеції, Чехословаччини, Бразилії, Болгарії, Угорщини, Японії, Сенегала, Демократичної республіки В'єтнам. 13 разів залізничники виграли.

Нині залізничники впевнено почали сезон і деякий час очолювали таблицю другої підгрупи другої групи. Але потім стався зрив. «Локомотив» програв три тури підряд.

Торік дві зустрічі між «Локомотивом» і «Зіркою» принесли вінничанам три очки. На своєму полі вони перемогли (1:0), а в Кіровограді була нічия — 1:1.

Сьогодні вступають в шлюб: Микола СТАРИЛОВ, слюсар теплоелектроцентралу, і Людмила ОЛІФЕР, оператор заводу «Червона зірка»; Валерій ЯКОВЕНКО, вчитель з села Бандурівки, і Надія ДУБІНА, бібліотекарка; Олександр КОЛОВ, робітник ШВП, і Раїса ПРОЦЬКА, робітниця кондитерської фабрики; Олександр ДЕЛІВ, студент Кіровоградського філіалу ХПІ, і Валентина РЕЗНИЧЕНКО, учениця машинобудівельного технікуму; Євген ПАЛАМАРЧУК, токарь «Червоної зірки», і Надія ПАСУХОВА, робітниця азуттєвої фабрики; Олександр ЮШКОВ, військовослужбовець, і Валентина ПЕРМЯКОВА, працівниця 4-ї лікарні; Володимир МИХАЙЛЮЧЕНКО, майстер заводу «Укрспінгосптехнік», і Алла ЧУМАЧЕНКО, вчителька Володимирівської СШ Кіровоградського району.

Великого щастя Вам! Добрих весел на все життя!

МЕЛЕЕКРАН

НЕДІЛЯ, 25 червня. Перша програма. 10.00 — Гімнестика для всіх. (М). 10.30 — Всесоюзний фестиваль самодіяльного мистецтва. «Циркова вистава у виконанні учнів школи профтехшколи». (М). 11.10 — «Це цікаво всім». (Телелін). 12.00 — «Нові зустрічі». В програмі сцени з вистав Одеського театру музичної комедії. (М). 15.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. «Як тобі служиться?». (М). 15.40 — «Музичний кіоск». (М). 16.15 — Теленовіни. (М). 16.20 — «Світло і тіні». Міжнародна програма. (М). 16.50 — Наша афіша. (К). 16.55 — «ТЕК-67». (К). 17.25 — «Рідне місто моє». (К). 18.15 — «Наша пошта». (К). 18.25 — «Співає Клеудіо Вілла». Фільм-концерт. (К). 18.40 — Програма передачі. (К). 18.45 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 20.00 — Теленовіни. (М). 20.30 — «Наскорений батальйон». Художній фільм, (М). 21.50 — Міжнародна програма. (М). Друга програма. 16.50 — Теловізійний театр мініатюр. (М). 18.00 — В ефірі «Молодість». (М). ПОНЕДІЛОК, 26 червня. Перша програма. 17.30 — «Зірки на поліношах». (Передача з Чернівців) 17.50 — Телевісті. 18.15 — Фінал Спартакіади УРСР Змагання з плавання. (К). 18.45 — Тиждень Азербайджанської РСР у Москві. Заліковий концерт. В перерві — т. н. (М). 22.00 — «В центрі уваги». Спецвипуск теленовін. (М). 22.10 — «Голі, очі, секунди». (М). 22.25 — Програма УТ. В ефірі «Молодість», «Комсомольські лауреати». (К).

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ.